

UMUT VAKFI
28 EYLÜL 2013
BİREYSEL SİLAHSIZLANMA GÜNÜ
19.GELENEKSEL ÖDÜLLÜ YARIŞMA
"Şiddetin Şakası Yok!"
Sıfır Şiddet: Yaşama Hak Tanıyım
Barışçıl bir yaşam, barışçıl bir dünya için öykü yarışması

BASILMAYA DEĞER

BERFİN CENGİZ

SESSİZ PAPATYA

Ayşe on sekizini yeni bitirmişti. Beline değen iki sa örgüsü ve uçlarındaki sarı kurdeleler yüzüne çerçeve oluyordu. Annesinin deyimiyle eşek gözleri, renksiz dudakları ve toprak rengi teni masum bir rüzgar esintisiyle saçlarının gölgesine düştü. Ayın ışıltısı ve yıldızlar, bulutsuz bir gökyüzü oluyordu iki aşığın tepesinde. Halil askerden geledi bir gün olmamıştı. Üç numara saçları ne de yakışmış diye aklından geçirdi Ayşe. Bitmek bilmez bir hasretle beklediği, aşık olduğu erkek, göğüs kafesinden de yakındı o gece. Nisan koksa yeterdi mutluluğa, şimdi ise kalbinde bir kuş kanat çırpıyordu. Bu aşkın en kadim tanığı kalenin, eğri büğrü taşları arasından çıkan papatya Halil'in avcunda hapsolmuş, Ayşe'nin saçlarına ilişmeyi bekliyordu. Ayşe çocukluğunda tarla yolundaki, taşları her an yıkılacak ürpertisi uyandıran bu kalenin altından geçmeye görsün; eteğini yukarı çekip elleriyle sıkıca kavrar, boyu civarındaki delikten geçip merdiven niyetine konulmuş birkaç taşın üstüne atlayarak zıplaya zıplaya yukarı çıkardı. En tepede kuşlara, bulutlara, güneşe ve görebildiği her şeye hazır olda selam verirdi. Gözlerini sıkıca kapatıp rüzgarın aksi yönüne doğru uzatırdı saçlarını. Saçları burnuna değdikçe de gıdıklanıp gülerdi. Gülmeyi, kahkaha atmayı bu kale öğretmişti ona. Yüzüne gül yaprakları düşüyor gibi hissedirdi, rüzgar tenine değdiğinde. şu dünyada şüphesiz en sevdiği yerdirdi. Halil'le çıkacağı geri dönüşsüz yolculuk için heyecanlı bekleyişi burada yaşamak ve doğup büyüdüğü yere bir parçasını bırakarak veda etmek istemişti.

Güneş doğmak bilmemişti. Ayşe saatin kaç olduğunu sordu. Neredeyse saatlerdir söylediği ilk şeydi. Halil kolunu hızlıca kaldırıp bileğindeki saati kavradı. Gözleri büyüdü ve derin bir nefesle: “ 3'e geliyor. 2 saat kalmış otobüse.” dedi. Burnundan nefesini bırakıp gözlerini hala

sıkıca tutmakta olduğu saatine çevirip gülümsedi. Bu sırada Ayşe'nin ona merakla baktığını fark edip bileğini ona doğru yaklaştırdı. “Güzel değil mi? Beğendin mi? Ne güzel şey şu saatler.” “Beğendim, beğenmem mi; ama ben karıştıırım hep o çubukları. Sen nasıl öğrendin ki zor değil mi?” Halil saatinden dalgın gözlerini ayıramadan ağzını aralamış sessizce konuşuyordu. “Dokuz yaşındaydım. Evimizin duvar saatine gözlerimi diker nefessiz izlerdim. Bileğimde bir saat taşımak isterdim hep. İnsanlar bana saati soracak kadar büyüyecektim bir saatim olduğunda. Babama saat istediğimi anlattım ve saati öğrenirsem alacağını söyledi. İçim içime sığmamış, yutağım kitlenmişti. Bana on iki çubuğu öğretecek kimse yoktu. Uzun siyah kirpiklerimin çerçevelediği, her şeye büyüyerek bakan meraklı, yeşil gözlerim öğretti bana saati. Öğrendiğimden emin olduğum gün babam öğle yemeği için eve gelir gelmez, yarım yamalak dizdiğim bilyelerime sokak olan odamdan çıplak ayaklarımla koşup babama saati öğrendiğimi söyledim. Başımı kaldırıp küstahça duvar saatimize baktım. Babam kaşlarını yukarı oynatıp gülümsedi. “ Madem öyle, gel sana saat alalım. ’dedi. Babamın yüzüne bakarken göz kapaklarımı acıtacak kadar açmıştım gözlerimi. Eksik dişlerimin olduğu ağzımı kocaman açarak odama koştum, çoraplarımı yerde yuvarlanarak giyip ayakkabılarımı ayağıma geçirip “ Hazırım!” diye bağırdım. Babamın büyük avucu içindeki minik elimle saatçiye doğru hızlı hızlı yürümeye başladık. Yürürken omuzlarıma bulutlardan sarkan ipler bağlanmışçasına ayak tabanlarım sokağı hissetmiyordu. Bitmek bilmeyen yol güçlkle itilerek açılan bir kapının gıcirtısıyla son buldu. İçerideki toz kokusu, insanın ciğerlerine örümcek ağı tuttururdu. Babam elimi çoktan bırakmış, bende kendimi ayak parmaklarımla ucunda saatlerin vitrinine ellerimi dayamış halde bulmuştum. Nefesim vitrini buğulandırdığı için ayaklarımla yan döşemeye güzelce yerleştirdim. Metaliyle gözlerimi kamaştırmış olan saatin kadrani bulutlardan da maviydi. Altın külçelerine benzeyen çizgilerden üçün üzerindeki akrepten daha ince, annemin eski ve soğan kokulu bakır bilekliği renginde ucunda kırmızı bir noktası bulunan yelkovan, akrebin ucundaki beyaz noktacığı henüz kapatmamıştı. Boynumu hızla saatçiyle gülerek konuşan babama çevirdim ve attığını ayaklarıma kadar hissettiğim kalbimle sesim kısık “ Bunu istiyorum babacığım.” dedim. Sıksa ve titrek işaret parmağımla saatin hizasındaki vitrine koydum. Babamın yanaklarına değen dudak kenarı yerden biri asılmışçasına düştü ve kaşlarının arasındaki çizgiler kenarları kıvrık defterimin sayfalarına dönüştü, derin nefesimle büyüyen gözlerimde. Babam sinirli bir adamdı. Büyüklerin çoğu şeyine anlam veremezdim; ama bu kez babam sadece beğendiğim saati istediğim için kızmıştı. Büyük ayaklarıyla attığı iki adım, babamdan kaçmama fırsat vermeden ince kolumu nasırlı avuç içiyle kavrayışını hissetmeme neden oldu. Saatin büyüyle sıcak olan tenim soğuk terimle buluştu. Babam kolumdan çekerek eski

ayakkabısının tabanlarından çıkan sesin yankılandığı sokakta beni sürüklemeye başladı. Yuvalarından fırlamış gözleri, öfkeyle uzayan boynundaki şişen damarlarıyla derin derin nefes alıp yeni aşı yapılmış kolumdaki yumruğunu sıkıyordu. Parmaklarının kemiklerimi deleceği korkusu, yüzümü karanlıkla örtüp gözlerimi yumumama neden oluyordu. Mahallenin parkında ayaklarını sertçe yere koyduğunda kolumu bıraktı ve omzumdan sarsarak beni de karşısına yerleştirdi. Yüzüme acımasızca bakan gözlerinde korkak yansımamı görür görmez kolumun içi ile yüzümü kapadım. Babamın birkaç saniyelik hareketsizliğini hissedince kolumu gözlerimin altına kadar indirdim ve yüzünde sinirini hala taşıdığını fark ettim. Elini çerçeveyeleyen beyaz gökyüzünden sonra sıcak kaldırım taşındaki kanımı gördüm. Yüzüm alevler içinde yanıyor, dudağımın kenarı tükürüğüm ve kanımla ıslanıyordu. Etiketini kaşındıran gömleğimin yakasından tutup ayağa kaldırdı ve diğer eliyle yüzümü bir kez daha aralarında ot bitmiş taşlarla birleştirdi. Hızlıca yürümeye başladığı anda ayağa kalktım ve gömleğimin üzerindeki kanı temizlemeye çalıştım. Annem güzel ellerinde yeni yıkamıştı.’’ Halil annesini hatırlayınca dalgınlığından sıyrıldı. Utanmaktan utanıyordu. Duygularını derin bir nefesle kitleyip gülerken Ayşe’ye baktı ‘‘O saat kadar olmasa da bu saat de güzel. Daha bir sürü saat alacağım. Sana da alacağım, takarsın incecik bileğine. Merak etme, öğretirim ben sana .’’

Ayşe aşık olduğu ve asla kimsenin zarar veremeyeceğini düşündüğü erkekten ilk defa duydukları karşısında boynuna sarılmak isterken öyle sessizce ağlıyordu ki kendisi bile gözlerindeki ıslaklığı hissetmiyordu. Ne yapacağını bilemeden elini saçına, koluna, boynuna dokunduruyor; koyacak yer bulamıyordu. Eliyse sadece Halil’in elini arıyordu. Halil onca kabuksuz yarasını hatırlayıp gözlerinden umut saçarak gökyüzüne bakıyordu. Ayşe’ye saati öğreteceği zamanın hayalini kuruyor bir yandan kendi çırpınışlarını hatırlıyordu. Saatteki her çizgi yüzünü alev gibi yakan tokatlardı. Halil’in her biri farklı duyguları arasında esen sert rüzgar, Ayşe’nin saçlarını savurup burnuna değdirdi ve onu kıkırdattı. Ayşe ne yapacağını, nasıl açıklayacağını bilemeden suçlu bir çocuk gibi dudaklarını düşürüp gözlerini yere dikti. Ağzını birkaç kez aralamaya çabalasa da bir türlü sesi çıkmadı Halil ise olana anlam verememiş, şaşırılmış; ama bu durumdan pek de rahatsız olmamıştı. Ayşe kıkırdamasının sebebini açıklayabilirdi; fakat sonundan korktuğu bir hikayeydi bu. Nasıl olduğunu anlamadan sesi titreyerek: ‘‘ Rüzgar burnuma saçlarımı değdirince gıdıklandım.’’ dedi. Büyük gözlerini yere dikmeye devam etti, aynı çocukluğunda babasının tokatlarından sonra olduğu gibi. On üç yaşındayken ilk kez bu kalenin tepesinde yakalamıştı babası. Ayşe babasını gördüğünde soğuk terlerle eteklerini toplayıp kaleden koşturarak aşağıya inmişti.

Babasının gözlerindeki kırmızı damarları gördüğü zaman çırpı bacaklarıyla koşturur, kaçmaya çalışırdı. Bu kez babasının karşısında durup yüzünü yakacak tokatlardan haberdar, gözlerini hiç kırpmadan korkusuzca babasının gözlerinin içine bakmıştı. Başını yukarı kaldırınca çok güzel oluyordu Ayşe. Korkusuz gözleri, burnundan verdiği nefesiyle aralanan dudakları, gururdan kırmızıya dönen yanakları, savrulup havaya yeşil sabun kokusu dağıtan saçlarıyla. Babasının elinden hissedeceği birkaç tokadı, korkak bir fare gibi deliklere saklanmaya tercih ediyordu. Çelimsiz bedeniyle yere düşüyordu ama daha da sağlam kalkıyordu ayağa. İnatla bu kaleyi, gülmeyi, rüzgarı, tokatlarına rağmen hayatı, ailesi izin vermese de Halil'i seviyordu. Ayşe babasının sert ellerinden yüzüne dokunan tokatları hatırlayıp gökyüzüne gözlerini deşirdi.

Birbirini delip geçen o gözler uzakça iki siyah nokta oluvermişti. Tüm dudaklar ve kaburgalara çarpan düşünceler sussa, kuşlar kanat çırpmayı bıraksa ve nefesler tutulsa böyle olurdu sessizlik. Dudaklarına ulaşmaya çalışan gözyaşlarından habersiz kanlarının soğukluğunu hissettiler damarlarında. Çocukken ağladıkları dakikalardan utanıyorlardı. Kirpiklerindeki ıslaklık yanaklarını deliyordu. Halil susuz dudaklarından nefesine takılanları Ayşe'nin kulağına fısıldadı: “ Asla izin vermeyeceğim. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim.”

Ayşe on sekizini yeni bitirmişti. Eşek gözlerinden bir yaş süzüldü renksiz dudaklarına. Ayın ışıltısı ve yıldızlar bulutsuz bir gökyüzü oluyordu, Halil'in vücudundan sevdiğinin ellerine akan sıcak kana ve Halil'in avucunun içinden Ayşe'nin bacağına düşen papatyaya. Ayşe'nin babasının elindeki silahın gürültüsüyle Halil gözlerini hayata kapamıştı. O gürültü Ayşe'nin ses telleri oldu. Bir yerlerde saati öğrenmeye çalışan bir çocuğun azmi oldu. Halil'in avucundaki papatya, babasının tokadına başkaldıran bir genç kızın aşkı oldu. O eski silah, kurşunuyla ölen insanların mezar taşı oldu. Ne kale ne rüzgar bir daha güldürdü yüzünü Ayşe'nin. Boş gözlerle baktı mutluluklarına, hayallerine ve saatlere...